

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6820200324
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6820200324.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, vo veci starostlivosti o maloletého P. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v J., L. č. XXXX/XX, v skutočnosti bytom v J., P. č. XXX/XX, zastúpeného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca, ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov matky Bc. P. A., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v J., L. č. XXXX/XX, v skutočnosti bytom v J., P. č. XXX/XX, zastúpenej P. Janou Ježíkovou, advokátkou so sídlom v Revúcej, Kúpeľná č. 549/19, a otca D. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v F. nad V., X. č. XXX/XX, v skutočnosti bytom v J., H. č. XX/X, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 7P/11/2020-156 zo dňa 05.06.2020, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“ v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku; ďalej len „C.m.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky (prvý výrok), rozhodol, že obidvaja rodičia budú maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok (druhý výrok), otcovi uložil povinnosť platiť maloletému výživné v sume 70,- € mesačne s účinnosťou od 01.04.2020 vždy do konca kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky (tretí výrok), upravil styk otca s maloletým tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý utorok a štvrtok od 15:00 hod. do 19:00 hod. a každý nepárny týždeň od štvrtka od 16:00 hod. do nedele do 19:00 hod. s tým, že otec si maloletého prevezme v mieste jeho bydliska a na tom istom mieste ho po ukončení styku odovzdá, pričom matka maloletého je povinná maloletého na styk s otcom včas a riadne pripraviť a zabezpečiť jeho odovzdanie (štvrtý výrok), otcovi uložil povinnosť zaplatiť maloletému zameškané výživné v sume 210,- € v desiatich splátkach v sume 21,- € spolu s bežným výživným s tým, že nezaplatením ktorejkoľvek splátky sa stáva splatným celý dlh (piaty výrok).

1.2 Z obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že matka sa návrhom na začatie konania domáhala zverenia maloletého do svojej osobnej starostlivosti a určenia výživného v sume 100,- € mesačne; otec s návrhom matky nesúhlasil a domáhal sa zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti; súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že maloletý pochádza zo vzťahu matky s otcom, rodičia ukončili vzťah a nežijú v spoločnej domácnosti, maloletý žije s matkou a s otcom sa pravidelne stretáva; matka má vyživovaciu povinnosť len k maloletému, otec má okrem maloletého ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej dcére; matka aj otec sú zamestnaní, matka dosahuje priemerný príjem v sume 634,49 € mesačne a otec v sume 620,41 € mesačne; obidvaja rodičia majú bežné výdavky na stravu a bývanie, otec navyše platí výživné maloletej dcére a spláca hypotéku; súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na zverenie maloletého do

striedavej osobnej starostlivosti rodičov „z dôvodu absencie bezproblémovej komunikácie medzi rodičmi, z dôvodu rozdielných predstáv o rozsahu starostlivosti o dieťa rodičov a v neposlednom rade aj z dôvodu existujúceho rodičovského konfliktu súvisiaceho tiež s nestotožnením sa otca s rozhodnutím matky ukončiť ich partnerský vzťah a spolužitie, a s tvrdeniami matky o jej obavách z osoby otca dieťaťa; z jednotlivých písomných podaní rodičov maloletého ako aj z ich vyjadrení a komunikácie v priebehu pojednávania vyplynulo, že rozdielny pohľad rodičov na dôvody rozvratu a ukončenia ich vzťahu, ako aj na formu starostlivosti o dieťa by nezaručili bezproblémový a stabilný priebeh striedavej starostlivosti o ich maloletého syna; zároveň súd nepovažoval formu a periodicitu, v akej otec priebeh striedavej starostlivosti o syna navrhoval, za takú, ktorá by bola v najlepšom záujme dieťaťa, pretože nezaručuje stabilitu rodinného prostredia maloletého“; súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na „názor ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 361/2016, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje“; súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že striedavá osobná starostlivosť nie je najvhodnejšia forma starostlivosti o maloletého a v záujme maloletého je jeho zverenie do osobnej starostlivosti matky s úpravou styku otca s dieťaťom v širšom rozsahu; súd prvej inštancie preto upravil širší rozsah styku maloletého s otcom, keďže sa tento domáhal jeho zverenia do striedavej osobnej starostlivosti a matka s úpravou styku súhlasila a nespochybnila schopnosť otca riadne sa o maloletého postarať; nakoniec súd prvej inštancie dospel k záveru, že v schopnostiach a možnostiach otca je platiť maloletému výživné v sume 70,- € mesačne.

1.3 Súd prvej inštancie vo veci rozhodol s poukazom na ustanovenia § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, 2 a 4, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov účastníkov konania v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal otec včas odvolanie zo dňa 08.07.2020 (č.l. 166-168 spisu); rozsudok napadol v celom rozsahu; (1) v prvom rade nesúhlasil so zverením maloletého do osobnej starostlivosti matky a vyjadril názor, že boli splnené podmienky na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti; poukázal na to, že striedavá starostlivosť o maloletého prebiehala bezproblémovo po jeho opustení spoločnej domácnosti až do mimoriadnej situácie (13.03.2020); za nedôvodný považoval názor súdu, že medzi ním a matkou absentuje bezproblémová komunikácia; uviedol, že rozpad vzťahu s matkou nie je dôvodom na zmenu prístupu k matke a už vôbec nie k maloletému; má záujem, aby maloletý rozpad jeho vzťahu s matkou pocítil čo najmenej; po odchode zo spoločnej domácnosti sa zameril na získanie vlastného bývania, čo sa mu aj podarilo; pre maloletého postupne vytvára rovnaké prostredie, aké má u matky, osobne sa mu venuje a snaží sa ho spájať s jeho rodinou v Piešťanoch, či s dcérou z predošlého vzťahu; dôkazom dobrého fungovania komunikácie s matkou je skutočnosť, že iba v jednom prípade od začiatku pandémie sa s matkou nedohodol na styku s maloletým; s matkou chce komunikovať tak, aby nedochádzalo k zbytočným konfliktom; striedavú osobnú starostlivosť o maloletého považoval za najefektívnejšiu formu starostlivosti, keď rodičia spolu nežijú; zdôraznil, že prostredie maloletého sa meniť nebude, zostáva v rovnakom mieste, v okruhu rovnakých známych a kamarátov, bude navštevovať rovnakú škôlku, vie ho pripraviť na odovzdanie a má dostatok času na starostlivosť o maloletého, ktorý nemá osobitné nároky, je celkovo zdravý a vzhľadom na vek chápe, čo sa s ním deje; poukázal na to, že aj kolízny opatrovník spočiatku zastával názor, že striedavá osobná starostlivosť by bola pre maloletého vhodná; ďalej (2) nesúhlasil ani s určeným výživným v sume 70,- € mesačne a žiadal o prehodnotenie jeho výšky; poukázal na to, že jeho čistý príjem v sume 600,- € až 650,- € mesačne mu po získaní vlastného bývania vystačí len na vyžitie; do mája 2020 mal viac voľných finančných prostriedkov; je pravda, že maloletej dcére platí výživné v sume 130,- € mesačne podľa rodičovskej dohody z októbra 2014 (OS Piešťany sp. zn. 5P/61/2014), ale už dvakrát neúspešne žiadal o zníženie výživného (OS Piešťany sp. zn. 13P/164/2015 a sp. zn. 13P/332/2016); kvôli nedostatku finančných prostriedkov mu bolo aj vznesené obvinenie za neplatenie výživného v období od decembra 2016 do júna 2017, pretože po narodení maloletého nemal dostatok finančných prostriedkov, neskôr dlžné výživné zaplatil, ale o zníženie výživného už nežiadal; nesúhlasil so súdom prvej inštancie, ktorý nebral do úvahy obidva úvery, ktoré si vzal na kúpu trojizbového bytu za kúpnu cenu v sume 35.000,- €; argumentoval, že po odpočítaní splátky úveru v sume 165,- €, nákladov na bývanie v sume 180,- € a výživného na maloletú dcéru v sume 130,- € mu zostane k dispozícii suma od 100,- € do 150,- €, ktorá v podstate predstavuje jeho nevyhnutné osobné výdavky, preto vyjadril názor, že je schopný platiť maloletému výživné v sume 40,- € mesačne; žiadal odvolací súd, aby zohľadnil jeho tvrdenia, zabezpečil označené súdne spisy a iné potrebné dôkazy, ktoré by potvrdzovali alebo vyvracali

jeho tvrdenia a vo veci spravodlivo rozhodol, pretože „doposiaľ mal pocit, že jeho tvrdenia a predkladané dôkazy sú prehladané“.

2.2 Matka sa k odvolaniu otca nevyjadрила.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd žiadne dôkazy a bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní otca podľa § 34 C.s.p. a po zohľadnení, že podľa § 65 C.m.p. nie je viazaný rozsahom odvolania a podľa § 66 C.m.p. nie je viazaný odvolacími dôvodmi, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.2 Podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

4.3 Podľa § 391 ods. 1 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

4.4.1 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.4.2 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že ohľadne (ne)splnenia podmienok zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti rodičov súd prvej inštancie ťažiskovo vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 361/2016 zo dňa 03.08.2017, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „poukazuje na názor ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 361/2016, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje“ (bod 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku); preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že v tomto smere dospel súd prvej inštancie k nesprávnej (skreslenej) interpretácii záverov uvedeného nálezu ústavného súdu bez ohľadu na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci; v prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že citácia z uvedeného nálezu, ktorú súd prvej inštancie prevzal do napadnutého rozhodnutia, nie je názorom samotného ústavného súdu, ale predstavuje rekapituláciu argumentácie príslušného okresného súdu (Okresný súd Ružomberok), ktorého rozhodnutie bolo v spojení s rozhodnutím krajského súdu (Krajský súd v Žiline) predmetom prieskumu ústavného súdu (bod 13.4 odôvodnenia nálezu), pričom názor samotného ústavného súdu vo vzťahu ku kvalite komunikácie rodičov ako jednej z podmienok zverenia maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov vyjadrený v uvedenom náleze je zjednodušene povedané opačný v porovnaní s názorom uvedeným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku (v podrobnostiach bod 4.4.3 odôvodnenia); odvolací súd nespochybňuje samotný prístup súdu prvej inštancie, ktorý sa zrejme snažil rozhodovať v súlade s jemu známou súdnou praxou, je však zrejmé, že pri tejto snahe nezohľadnil konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci, ktoré sú odlišné s porovnaním so skutkovými okolnosťami, ktoré boli podkladom pre nižšie súdy pre nezverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov vo veci posudzovanej ústavným súdom v predmetnom náleze (predovšetkým pokiaľ ide o vek maloletého dieťaťa, začlenenie sa maloletého dieťaťa do kolektívu v škole v bydlisku matky, veľkú vzdialenosť bydlísk rodičov maloletého dieťaťa, nedostatky v komunikácii rodičov, ktoré sa nepodarilo zlepšiť ani prostredníctvom nariadeného výchovného opatrenia cestou poradenstva na úrade práce, pričom

schopnosť maloletého zvládnuť striedavú osobnú starostlivosť bola posudzovaná v dvoch znaleckých posudkoch).

4.4.3 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že k záveru o nesplnení podmienok na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti rodičov dospel súd prvej inštancie „z dôvodu absencie bezproblémovej komunikácie medzi rodičmi, z dôvodu rozdielných predstáv o rozsahu starostlivosti o dieťa rodičov a v neposlednom rade aj z dôvodu existujúceho rodičovského konfliktu súvisiaceho tiež s nestotožnením sa otca s rozhodnutím matky ukončiť ich partnerský vzťah a spolužitie, a s tvrdeniami matky o jej obavách z osoby otca dieťaťa“; v tomto smere odvolací v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že aj mimosporové konanie je konaním dôkazným v zmysle, že súd (okrem zákonných výnimiek) v zásade čerpá poznatky o skutočnom stave veci z vykonaných dôkazov; súd prvej inštancie síce vykonal vo veci dokazovanie listinami v súlade s ustanovením § 204 C.s.p. (č.l. 153 spisu), odôvodnenie napadnutého rozsudku ani ostatný obsah spisu však nedávajú odpoveď na otázku, z akých konkrétnych dôvodov a na základe akých (ktorých) konkrétnych preukázaných skutočností dospel súd prvej inštancie k uvedeným zisteniam, na základe ktorých nakoniec dospel k záveru o nesplnení podmienok na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti rodičov; z obsahu spisu síce vyplývajú protichodné vyjadrenia účastníkov konania (matky a otca) a to najmä na pojednávaní dňa 05.06.2020, z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nevyplývajú konkrétne skutočnosti, na základe ktorých napríklad súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi rodičmi absentuje bezproblémová komunikácia, medzi rodičmi existuje konflikt a otec sa nestotožnil s rozhodnutím matky o ukončení partnerského vzťahu; pokiaľ ide o nedostatočnú komunikáciu ako prekážku zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti samotný ústavný súd v citovanom náleze sp. zn. II. ÚS 361/2016 zo dňa 03.08.2017 uviedol, že „pokiaľ ide o úroveň vzájomných vzťahov rodičov a schopnosť ich vzájomnej komunikácie ide aj podľa názoru ústavného súdu o dôležitý faktor pri realizácii príslušnej úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vrátane realizácie striedavej osobnej starostlivosti; uvedené však nemožno interpretovať tak, že podmienkou striedavej osobnej starostlivosti sú ideálne a harmonické vzťahy medzi rodičmi maloletého dieťaťa; vo väčšine prípadov je prirodzené, že medzi rodičmi maloletého pretrvá určitá miera napätia, nezhody a antipatie, ktorá by však nemala prekročiť rozumnú mieru, negatívne ovplyvňujúcu fyzický a psychický vývoj maloletého; uvedená skutočnosť však sama osebe nepredstavuje prekážku pre zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti; rozhodujúca je intenzita napätia a nezhôd a tiež hodnotenie tejto skutočnosti v kontexte s ďalšími okolnosťami, ktoré je potrebné vyhodnotiť v každom individuálnom prípade a v rôznych (relatívne častých) časových intervaloch spravidla niekoľkokrát za rok; v tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1554/14 z 30.12.2014, v ktorom tento uviedol: „samotnej problematike komunikácie medzi rodičmi sa ústavný súd vo svojej judikatúre už venoval (porovnaj nález sp. zn. III. ÚS 1206/09 zo dňa 23.02.2010, nález sp. zn. I. ÚS 2661/10 zo dňa 02.11.2010); podľa spomínanej judikatúry nemôže samotná absencia komunikácie medzi rodičmi či jej zhoršená kvalita viesť k vylúčeniu striedavej výchovy, pretože v takom prípade by išlo v podstate o ústupok vzájomnej rivalite rodičov, ktorá sleduje len „boj o dieťa“, prípadne trýznenie druhého rodiča prostredníctvom dieťaťa; vylúčením striedavej starostlivosti výlučne na základe nevhodnej komunikácie by sa tak otváral priestor k zneužitiu postavenia rodiča, ktorý mal dieťa doteraz zverené do starostlivosti; súdy majú v takomto prípade primárne povinnosť skúmať, z akých dôvodov je komunikácia medzi rodičmi nevhodná, a následne sa pokúsiť pomocou vhodných opatrení komunikáciu medzi rodičmi zlepšiť, napríklad vo forme nariadenia mediácie či nariadenia aspoň minimálnej písomnej komunikácie týkajúcej sa dieťaťa; už samotná striedavá starostlivosť totiž môže byť impulzom na zlepšenie komunikácie a lepšiu spoluprácu rodičov“; ústavný súd akceptuje aj právny názor, podľa ktorého nesúhlas jedného z rodičov so zverením dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti nemôže byť sám osebe rozhodujúci faktor; vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Českej republiky, medzi kritériá, ktoré majú posudzovať súdy pri rozhodovaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, t.j. aj o striedavej osobnej starostlivosti, nepatrí nesúhlas jedného z rodičov (porovnaj I. ÚS 238/05, II. ÚS 278/08, I. ÚS 2482/13, I. ÚS 3216/13, ale aj uznesenie ústavného súdu III. ÚS 520/2015); Ústavný súd Českej republiky tiež uviedol, že legitímnym dôvodom na odopretie striedavej osobnej starostlivosti nemôže byť ochrana práv druhého rodiča, pretože tento nemá žiadne silnejšie právo na starostlivosť o deti (nález I. ÚS 3216/13); vychádzajúc z uvedeného, je potrebné v každom jednotlivom prípade dôkladne skúmať dôvody nesúhlasu, t.j. či ide o opodstatnené dôvody, alebo len o svojvoľný, neopodstatnený nesúhlas rodiča; v opačnom prípade by jeden z rodičov mohol jednoducho mariť a sabotovať zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti“ (porovnaj body 15.1 a 15.2 odôvodnenia nálezu); možnosť zverenia maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov aj proti vôli jedného z rodičov

pokiaľ je to v záujme maloletého dieťaťa potvrdzuje aj súdna prax Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napríklad rozsudok vo veci I. proti Z. zo dňa 03.12.2009); nedôvodným akcentovaním nedostatku vzájomnej komunikácie medzi rodičmi ako dôvodu na nezverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti rodičov tak súd prvej inštancie nevenoval komplexnú pozornosť hmotnoprávnym podmienkam pre nariadenie striedavej osobnej starostlivosti, medzi ktoré patria (1) spôsobilosť oboch rodičov dieťa vychovávať, (2) záujem oboch rodičov o osobnú starostlivosť o dieťa, (3) záujem maloletého dieťaťa a (4) najlepšie zaistenie potrieb dieťaťa; v tomto smere sa súd prvej inštancie predovšetkým vôbec nevenoval záujmu maloletého, ktorý je vždy základom pre rozhodnutie súdu v každej veci starostlivosti o maloleté dieťa; nakoľko na základe vykonaného dokazovania zo strany súdu prvej inštancie nie je podľa odvolacieho súdu možné ani po jeho zopakovaní a doplnení zistiť skutočný stav vecí v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o podanom odvolaní, pričom rozsah nevyhnutného dokazovania presahuje rámec odvolacieho konania ako konania v zásade opravného, dospel odvolací súd k záveru o splnení podmienok na zrušenie napadnutého rozsudku (§ 389 ods. 1 písm. c) C.s.p.) a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podstatné vyjadrenia účastníkov konania prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p. a § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

5.1 V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia účastníkov, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia účastníkov konania uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p. a § 2 ods. 1 a 2 C.m.p.).

6.1 Otec podané odvolanie obsahovo odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. nesprávnymi skutkovými zisteniami z vykonaných dôkazov a nesprávnym právnym posúdením vecí; odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z neúplne zisteného skutočného stavu vecí, preto nemôže byť správne ani jeho právne posúdenie vecí (body 4.4.2 a 4.4.3 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.).

8.1 Podľa § 391 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

8.2 V ďalšom konaní súd prvej inštancie doplní dokazovanie za účelom zistenia skutočného stavu vecí (§ 35 C.m.p.) v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie a to predovšetkým za účelom zistenia záujmu maloletého na konkrétnom usporiadaní výkonu rodičovských práv a povinností matky a otca k nemu; v prípade, že na zistenie záujmu maloletého budú potrebné aj odborné znalosti zväží súd prvej inštancie aj nariadenie znaleckého dokazovania znalcom zapísaným do príslušného odvetvia (Poradenská psychológia, ktorá je z hľadiska obsahového zamerania v zmysle vyhlášky MS SR č. 228/2018 Z. z. vymedzená ako „odvetvie, ktoré bolo vytvorené pre znalecké posudzovanie v občianskoprávných konaniach, najmä vo vzťahu k rozvodovým konaniam, úpravy styku dieťaťa s rodičmi a k problémom ohľadne zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov; poradenská psychológia sa uplatňuje aj pri posudzovaní osobných a osobnostných predpokladov rodičov na výchovu a starostlivosť o dieťa, ako aj pri indikácii právnych opatrení v záujme dieťaťa“); prípadne súd prvej inštancie vykoná aj ďalšie dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ak potreba ich vykonania vyplynie z ďalšieho priebehu konania a zisteného skutkového (skutočného) stavu vecí; pred rozhodnutím súd prvej inštancie doplní dokazovanie aj ohľadne aktuálnych pomerov otca, matky a maloletého (najmä v prípade, že predmetom rozhodovania bude aj výživné pre maloletého, keď pri rozhodovaní o prípadnom výživnom bude potrebné vysporiadať sa aj s odvolacími námietkami otca proti výške výživného v napadnutom rozsudku); odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že na zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej

starostlivosti rodičov nestačí skutočnosť, že jeden z rodičov takúto formu výkonu rodičovských práv a povinností navrhuje, ale rozhodujúci je záujem maloletého na zverení do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, pričom v prípade nezverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti je nevyhnutné v rozhodnutí uviesť konkrétne dôvody, prečo zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti niektorého z rodičov je v jeho záujme, ktoré (dôvody) budú vyplývať z celkom konkrétnych skutkových zistení (skutočného stavu) vychádzajúcich z vykonaného dokazovania; pri rozhodovaní súd prvej inštancie vyhodnotí aj to, z akých dôvodov matka odmieta odborné poradenstvo za účelom riešenia nezhôd s otcom, resp. problémov vo vzájomnej komunikácii; súd prvej inštancie zväží zabezpečenie do spisu výsledkov tvrdených psychologických vyšetrení otca pred rozpadom vzťahu s matkou za účelom overenia pravdivosti tvrdení účastníkov konania a zistenie tvrdených skutočností v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie; svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodní.

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletému tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnenne premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).